

ΟΤΑΝ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΛ... †

“Όταν αποχαιρέτησα τους φίλους
Σ’ αυτή τή γῆ ξεχάστηκεν ἡ μέρα
Κι οἱ νύχτες ἐναλλάσσονταν μέ νύχτες.

Πῶς νά μιλήσω; Τό πλήθος δάμαζε
Τούς δημεγέστες καί τούς πλάνους. Μέ σιλιέτα
Καρφῶναν τά δικά μου λόγια. Πῶς νά μιλήσω

“Όταν σπινόνταν μουστικές ἀγγώνες
Σέ κάθε πόρτα ἐνεδρείοντας τόν ὕπνο

Καί τόσα πού νά στοιβαχτοῦνε γεγονότα
Τόσες μορφές νά ξαναγίνουιν ἀριθμοί

Πῶς νά ἐξηγήσω πῶ ἀπλά τί ἦταν ὁ Ἥλιος
Ἡ Κλαίρη, ὁ Ρεοῦλ, ἡ ὁδός Αἰγύπτου

Ἡ 3η Μαΐου, τό τράμ 8, ἡ « Ἀλκινόη »

Τά σπῖτι τοῦ Γιώργου, τό ἀναρρωτήριο.

Θά σοῦ μιλήσω πάλι ἀκόμα μέ σημάδια
Μέ σκοτεινές παραβολές μέ παραμῦθια

Γιατί τά σύμβολα εἶναι πῶ πολλὰ ἀπ’ τίς λέξεις
Ἐγγείλισαν οἱ περιπέτειες οἱ ἰδιωτικές

Τό ἄγνοο πρόσωπο τῆς Ἱστορίας θολώνει
Ἀρχίζει μιά καινούρια μέρα πού κανεῖς δέν τή

βλέπει

Καί δέν τήν ὑπονιάζεται ἀκόμα

121

“ Ἦταν βέβαια μεγάλη ἡ περιπέτεια

“ Ὄμως ἡ πόλις φλέγονταν τόσο ὁμορφα

“ Ἀσύλληπτα πυροτεχνήματα ἀνεβαίνανε

Στόν πρῶο οὐρανό μέ διαφημίσεις

Αἰφνίδιων θανάτων κι ἀλλαξοποτιήσεων.

Σέ λίγο φτάσανε καί τά μαντάτα πῶς

Κάηκαν ὅλα τά ἐπίσημα ἀρχεῖα καί βιβλιοθήκες

Οἱ βιτρίνες τῶν νεωτερισμῶν καί τά μουσεῖα

“ Ὅλες οἱ ληξιαρχικές πράξεις γεννήσεων

Καί θανάτων—ἔτσι πού πιά δέν ἤξερε

Κανείς ἄν πέθανε ἢ ἄν ζούσε ἀκόμα—

“ Ὅλα τά δοῦναι καί λαβεῖν τῶν μεσιτῶν

“ Ἀπό τούς οἴκους ἀνοχῆς τά βιβλιάρια τῶν κορι-

τσιῶν

Τά πιεστήρια καί τά γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Ἐξάιστα νύχτα τελεσιδικη καί μόνη

“ Ὀριστική (ὄχι καθόλου ὅπως οἱ λύσεις

Στά περιπετειώδη φίλμ).

Τίποτα δέν πουλιόταν πιά.

Ἔτσι λαφύρος καί περιττός πῆρα τούς δρόμους

Βρήκα τήν Κλαίρη βγαίνοντας

“ Ἀπ’ τή Συναγωγῆ κι ἀγκαλιασμένοι

Κάτω ἀπ’ τίς ἀνίδες τῶν κρουγῶν

Περάσαμε στήν ἄλλη ὄχθη μέ τίς τσέπες

Χωρίς πιά χῶματα, φωτογραφίες καί τά παρόμοια.

Τίποτα δέν πουλιόταν πιά.

120

Η ΠΡΟΛΟΓΙΑ

Ἄν ἐπιζήσω τῆς μάχης θ' ἀφήσω τὰ γένια
Νά μὸν καλύψουν τὸ πρόσωπο, θά κρύψω
Τὰ φοβερά σημάδια τοῦ κορμιτοῦ, θά φράξω
Τὴν ἔξοδο μὲ ἀλλοσίδες, θά σπιάσω
Τῆ νόχτα τῆς κρίσεως τοὺς δίσκους τοῦ γραμμο-
φώνου
Κι ἀνάβοντας μιά μεγάλη φωτιά στή μέση τῆς κά-
μαρας
Θά ὑποδεχομαι τοὺς φίλους μου τρυφερά σάν
πρῶτα.

Ἔτσι μονάχα θά γίνει.

Κι ὕστερα θά ἴρθει. Εἶναι, ἄς ποῦμε, μιά νέα γυ-
ναίκα

Εἶναι ντυμένη μ' ἓνα πράσινο φόρεμα

Ἔχει γιὰ στήθια δύο κοῦπες δυνατὸ κρασί

Ἔνα ρολόι στό στήρνο μὲ σταυρωμένους δείχτες
Ἄν σιμάνει μεσάνυχτα γλιστρὰ ἀπὸ τοὺς δάδε-
κα ἑραστές τῆς

Ἐρχεται ἔρποντας μὲς στό σκοτάδι ἀπαλά

Ψάχνει μὲ σύνεση τ' ἀχνάρια τῆς ἐπιστροφῆς

Ἀφήνει τὸ κοιμισμένο βρέφος στό κατόφλι

Κι ὕστερα σβήνει στή σκόνη τοῦ δρόμου

Κρατώντας στό χέρι σφιχτὰ ἓνα σπαθί—ἓ ἓνα ἄν-
θος.

118

ΑΝΤΙ ΝΑ ΦΩΝΑΣΚΩ. †

Ἄντι νά φωνασκῶ καί νά συμφύρομαι
Μέ τοὺς υπαίθριους ρήτορες καί τοὺς ἀγύρτες

—Μάντεϊς κακῶν καί δραματιστές—

Ἄντι νά κρεμίστηκε τὸ σπῆτι μου

Καί σκάφτηκε βαθιά μὲ τὰ ὑπάρχοντα

(Καί δὲ μιλῶ ἐδῶ γιὰ χρήματα καί τέτοια)

Πῆρα τοὺς δρόμους μοναχὸς σφυρίζοντας.

119

"Όμως έχει τρυώσει μέσ στις ραφές τής καρδιάς
Στά καφεναία και στά χρηματιστήρια
Στ'ίς βροχερές ώρες, στ' άδεια πάρκα, στά μου-
σεία

Μέσα στά σπουδαστήρια και στά μαγαζιά
'Αλλάζει τή σύνθεση τής άτμοσφάρας
Τή γέυση τού φιλιού, τήν πολυτέλεια τής άμαρ-
τίας

Τό χυμισμό τού κυτάρου, τήν όρμη τής πόρας.
'Έχει στηθεί ή σκηνή μά δέ φωτίζουν οι προβολείς
Κι όλα τά πρόσωπα είν' έδω—άντάξια τού δρά-
ματος—

Γενές γενεών ύποκριτές; ή θλιβερά έρωμένη
'Ο άνθρωπος μέ τό χαμόγελο, ό έπίορκος
Τά κουδουνάκια τού τρελού, κάθε κατώτερη ρά-
τσα

"Αρχοντες και πληβείοι κι αύτοτιμωρούμενοι.

Πώς τόσα πρόσωπα νά γίνουν άριθμοί

Και τόσα γεγονότα άπλά βιβλία

Χωρίς τήν επινόηση νέας διάταξης στοιχείων

Χωρίς μιά νέα μύηση που θα σαρώσει τήν αύλαία

Σκίζοντας βίαια στά δύο τό σάπιο μήλο

Νά επιστρέψουν τ' άγια στους σκύλους, τά βρέφη
στις μήτρες

Κι όρθια ή Πράξη σάν άλεξιτέραυνο.

9η Φεβρουάριου 1955

ΜΙΑΡ... +

Συμβολή

Μιλώ για τά τελευταία σαλλίσματα τών νικημέ-
νων στρατιωτών

Γιά τά τελευταία κουρέλια από τά γιορτινά μας
φορέματα

Γιά τά παιδιά μας που πουλάν τσιγάρα στους δια-
βάτες

Μιλώ για τά λουλούδια που μαραθήκανε στους
τάφους και τά σαπίζει ή βροχή

Γιά τά σπitalia που χάσκουνε δίχως παράθυρα σάν
κρανία ξεδοντισμένα

Γιά τά κορίτσια που ζητιανεύουν δείχνοντας στά
στήθια τ'ίς πληγές τους

Μιλώ για τ'ίς ξυπόλυτες μάνες που σέρνονται στά
χολασμάτα

Γιά τίς φλεγόμενες πόλεις τά σωριασμένα κουφά-
ρια στούς δρόμους
Τούς μαστροπούς ποιητές πού τρέμουνε τίς νύ-
χτες στά κατώφλια
Μιλῶ γιά τίς ἀτέλειωτες νύχτες ὅταν τό φῶς λι-
γοστεύει τά ξημερώματα
Γιά τά φορτωμένα καμιόνια καί τούς βηματισμούς
στίς ὑγρές πλάκες
Γιά τά προαύλια τῶν φυλακῶν καί γιά τό δάκρυ
τῶν μελλοθανάτων.

Ἀνεπιθύητα βίαια

Μά πό πολύ μιλῶ γιά τούς ψαράδες
Π' ἀφήσανε τά δίχτυα τους καί πήρανε τά βήμα-
τά Του
Κι ὅταν Αὐτός κουράστηκε αὐτοί δέν ξαποστά-
σαν
Κι ὅταν Αὐτός τούς πρόδωσε αὐτοί δέν ἀρνηθῆ-
καν
Κι ὅταν Αὐτός δοξάστηκε αὐτοί στρέψαν τά μα-
τια
Κι οἱ σύντροφοι τούς φτύνανε καί τούς σταυρῶ-
ναν
Κι αὐτοί, γαλήνιοι, τό δρόμο παίρνουνε π' ἄκρη
δέν ἔχει
Χωρίς τό βλέμμα τους νά σκοτεινιάσει ἢ νά λυγι-
σει

“Ορθιοι καί μόνοι μέσ στή φοβερή ἐρημία τοῦ πλή-
θους.